

РЕШЕНИЕ

№ 3064

гр. София, 05.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Светлана Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Радина Карамфилова

Ванина Колева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Михаела Николаева, като разгледа дело номер **2036** по описа за **2022** година докладвано от съдия Радина Карамфилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], [населено място], чрез процесуалния си представител адв. А. К. срещу решение № 302 от 25.01.2022 г. постановено по НАХД № 12477/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-659 от 12.08.2021 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", с което на касатора, за нарушения на чл. 115, ал. 2, т. 2, 3 и 4, хипотеза втора от Закона за публичното предлагане на ценни книжа, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв., на основание чл. 221, ал. 8, т.2, предложение първо от същия закон.

В касационната жалба са наведени оплаквания, че оспореното решение подлежи на отмяна, тъй като е неправилно, постановено при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон и необосновано. Излагат се подробни аргументи за маловажност на всяко едно от вменените нарушения по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото извършените нарушения са напълно формални и незначителни и не са настъпили негативни последици за нито един от акционерите. Моли се решението да

бъде отменено, като вместо него бъде постановен акт, с който да бъде изцяло отменен обжалвания административен акт. Претендира разности по делото.

В съдебното заседание касаторът, редовно призван, се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и поддържа искането за отмяна на оспореното съдебно решение, по съображенията изложени в касационната жалба. Депозирани са по делото писмени бележки, в които отново е застъпено твърдението за маловажност на случая.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, редовно призван, се представлява от юрк. Л., която оспорва касационната жалба. В депозирани по делото писмени бележки са изложени подробни съображения за неоснователността на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София - град, Х. касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Съгласно чл. 218 от АПК съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци, като за валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното решение с материалния закон, съдът следи служебно.

С решение № 302 от 25.01.2022 г. постановено по НАХД № 12477/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав, е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-659 от 12.08.2021 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност“, с което на [фирма], [населено място], за нарушение на чл. 115, ал.2, т.2, 3 и 4, хипотеза втора от Закона за публичното предлагане на ценни книжа, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 лв., на основание чл. 221, ал. 8, т.2, предложение първо от същия закон.

От фактическа страна СРС е приел за установено следното:

[фирма], като публично дружество по смисъла на чл.110, ал.1 от ЗППЦК, вписано под № РГ-05-1329 в регистъра по чл.30, ал.1, т.3 от ЗКФН, в изпълнение на задължението си по чл. 115, ал. 14 от ЗППЦК е представило в КФН (с вх.№ 10-05-50 от 08.01.2021 г.), чрез единната електронна система за предоставяне на информация, покана за свикване на извънредно общо събрание насрочено за 22.02.2021 г., съответно за 15.03.2021 г., ведно с писмени материали към поканата. Последната трябва да съдържа информация, освен предвидената в чл. 223, ал. 4 от Търговския закон и такава по чл.115, ал. 2, т.1-9 от ЗППКЦ.

При извършена документна проверка на място в КФН, било установено, че поканата не отговаря на част от посочените в чл.115, ал. 2 от ЗППКЦ изисквания, като липсвали реквизитите по т. 2 – уникален идентификационен код на събитието; по т. 3 ISIN код на емисията, съответно емисиите – при издадени различни класове акции и по т. 4,

хипотеза втора – час на събитието в координирано универсално време.

За извършеното нарушение бил съставен АУАН № Р-06-265 от 02.04.2021 г., въз основа на който било издадено и оспореното наказателно постановление № Р-10-659 от 12.08.2021 г.

От правна страна СРС е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, както и че същите са в съответствие с материалния закон. Въз основа на събраните по делото доказателства съдът счел, че по несъмнен начин, на посочените в наказателното постановление време и място, касатора е извършил от обективна страна, нарушение на чл. 115, ал.2, т.2, 3 и 4, хипотеза втора от ЗППЦК. Съдът изложил мотиви относно размерът на имуществената санкция, като приел, че същата е в законоустановения минимум.

При правилно установената от Софийския районен съд фактическа обстановка, настоящият състав намира, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

Районният съд е изследвал всички релеванти за спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на съда. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на чл. 42 от ЗАНН. Според настоящия съдебен състав е налице точно описание на нарушението и датата, на която то е извършено. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят по същество не оспорва неизпълнението на законови задължения, а излага общи доводи, касаещи нарушения при съставянето на АУАН. Същият не е ангажирал никакви доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната.

Неоснователни са и доводите, че е налице допуснато нарушение на процесуалните правила при издаването на АУАН, а именно това на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН.

Отговорността, която законът възлага на юридическите лица по реда на чл. чл. 221, ал. 1, т. 2 във вр. ал. 8 от ЗППЦК, във връзка с чл. 83, ал. 1 от ЗАНН, е обективна и безвиновна. Тя е проява на засилена превенция на държавата срещу определени нарушения и за да бъде ангажирана, е достатъчно само обективно да бъде констатирано неизпълнение на законови задължения.

В контекста на гореизложените разсъждения съдът намира за неоснователни и доводите за маловажност на случая, като споделя доводите на въззивният съд изложени в тази насока.

За да може едно нарушение да се квалифицира като маловажно, следва да се прецени каква сфера на установения ред на държавното управление нарушава и от там да се оцени степента на обществената му опасност, данните за личността на нарушителя и какво наказание е предвидено за това нарушение.

Степента на обществена опасност, на едно и също административно нарушение е в пряка връзка с развитието на обществените отношения, които то накърнява, в даден исторически момент. Това означава, че тя не е нещо неизменно, поради което съобразно характера на това деяние и неговото отрицателно значение за държавното управление, линията на наказателната политика на държавата ще се насочи, към налагането на по-строги или по-леки наказания. Именно видът и размерът на наказанието се явяват проекция на тази политика. Те са функция на значимостта на

нарушението за реда и степента му на обществената опасност.

В разглеждания случай се касае за регулиране на обществени отношения с финансов характер. Публичните дружества, регистрирани по ЗППЦК изпълняват особено важна функция, като акумулират финансов ресурс, който се управлява и инвестира според определени правила. Неизпълнението на законовите задължения би могло да засегне имуществената сфера на собствениците на тези средства и те да претърпят финансови загуби. Наказанията по чл. 221, ал. 8, във връзка с ал. 1, т. 2 от ЗППЦК са насочени именно към стимулиране на публичните дружества да спазват предвидените правила, при осъществяване на тяхната дейност.

Настоящият състав счита, че не може да намери приложение разпоредбата на чл. 28, б. „а“ ЗАНН, уреждаща хипотезата на освобождаване от административнонаказателна отговорност при маловажни случаи на нарушения, предоставяйки на наказващия орган възможността да не наложи наказание, респ. имуществена санкция, по арг. от чл. 83, ал. 2 ЗАНН, като предупреди нарушителя, че при повторно извършване на нарушение то ще бъде наложено. Преценката на органа не е по целесъобразност, а представлява израз на възлагане на компетентност и подлежи на общо основание на съдебен контрол за законосъобразност /в този смисъл се е произнесъл и Върховният касационен съд с Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т.д. № 1/2007 г. на ОСНК/. В настоящия случай е нарушена норма от публичен ред, регламентираща правото на акционерите на публични предприятия на регулирания пазар, да бъдат информирани за предстоящи общи събрания на тези предприятия. Настоящият съдебен състав приема, че нарушението не представлява маловажен случай, тъй като не разкрива по-ниска степен на обществена опасност от типичните нарушения от същия вид. Налице е неизпълнение на задължение за информиране за предстоящо общо събрание в поканата за което да са посочени задължителните в чл. 115, ал. 2, т.2, 3 и 4, хипотеза втора от ЗППЦК реквизити, което означава, че пазарът не е уведомен своевременно за информацията на това събрание. Въпреки, че деянието е формално, на просто извършване, то вредните последици от него /като заплашване на охраняваните обществени отношения/ са значителни и не могат да обосноват по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от съответния вид. Нарушението, за което е ангажирана административно наказателната отговорност [фирма], засяга обществените отношения, регулирани от ЗППЦК, свързани със сигурността на търговията с ценни книжа и защита на инвеститорите в публични дружества, предлагащи ценни книжа. Публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа са търговци със специфичен статут, по отношение на които законодателят е поставил по-високи изисквания относно разкриването на информация, в т.ч. и своевременно разкриване на информация с оглед осигуряването на защита на инвеститорите в ценни книжа, включително чрез създаване на условия за повишаване на тяхната информираност за капиталовия пазар. Изрично в закона е предвидено, че всеки емитент е длъжен да разкрива регулираната информация на комисията и на обществеността. В този смисъл искането за маловажност на процесното деяние не може да се възприеме. Като е достигнал до този извод, СРС не е допуснал нарушение в постановеното от него решение.

По отношение на размера на наказанието, същото е съобразено с разпоредбата на чл. 27 от ЗАНН и е наложено в предвидения в закона минимален размер.

Следователно не са налице посочените в жалбата касационни основания, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде

оставено в сила.

При този изход на делото и надлежно заявената претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, съдът намира същата за основателна, като нейният размер следва да бъде определен в минимален размер на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. с чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо и второ АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд – София град, X. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 302 от 25.01.2022 г. постановено по НАХД № 12477/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 108 състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисията за финансов надзор, Управление „Надзор на инвестиционната дейност“ сума в размер на 80 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: